

Є *Володимир* ○ ШКІЛЕВ

БОГИНЯ
i КОНСУЛЬТАНТ

Харків
«ФОЛІО»
2016

ЗАМІСТЬ ПРОЛОГУ

Карпати. Ранок

Полковник дивився на хмарний фронт, що сповзав із колючої лопатки гірського перевалу. Сизе лахміття туману вже накрило нижні тераси темно-зеленого передгір'я і підповзло до жовтого урвища. Під ним спліталися у живі канати водяні струмені. Вони відблискували тьмяним цинком.

— Красиво, — погодився з якоюсь невисловленою думкою Паладин Храму. — Ви, здається, провели дитинство у цих краях?

— Ні, то були інші гори, — сказав Полковник.

— Інші?

— Так.

Мовчання. Рівний вічний шум води.

— Ну, інші то інші, — Паладин відігнав від обличчя комара. — Повернемося до справ. Наш іноземний друг дуже засмучений останніми новинами. Ви обіцяли йому повний контроль над ситуацією. Тепер, після вашого проколу, він вже не з тією довірою сприймає наші запевнення.

— А ви менше його запевнюйте. Не з тою довірою він, бач, сприймає... Проколи трапляються. При здійсненні спец-

операції ніколи не можна спрогнозувати все на сто відсотків. Ніколи.

— Але ж це не може бути підставою для самовиправдань. Ідеться не про пересічну спецоперацію. Ідеться про такі речі, які можуть зрушити світову рівновагу Сил.

— Я в курсі.

— Ви в курсі? — на чолі Паладина накреслились вертикальні зморшки. Наче дельта висохлих каналів, якими піт стікає до перенісся. — Це *ваши люди*, Полковнику, *ваши люди* стерли останнього носія інформації. Стерли просто так, без потреби. А ще привернули увагу. Скоро тут з'являться гості. Відомі вам. Ви будете з ними воювати?

— Буду.

— Полковнику, ви кажете...

— Не лякайте мене гостями. Не лякайте, кажу. Мій дід, аби ви знали, тими вашими гостями свиней годував.

— А от наш друг вважає, що настав час закликати Майстра Зброї.

— Ваш друг... Чорт би вас грав з отим вашим другом... А ви його зможете від цього відмовити?

— Я? — Паладин здивовано подивився на почервоніле обличчя офіцера. — Ні, я не зможу.

— А хто зможе? Ваш Коммодор зможе?

— Не знаю. Скорше «ні», аніж «так». Я все ж таки...

— Почекай, чоловіче, — Полковник провів вказівним пальцем між коміром і шиєю, ніби йому тиснуло. — Я військовий. Ваших гробаних «не знаю, скорше так, може, як» я не розумію. Не навчений. Відповідай мені чітко: зможе чи ні?

— То ви від мене вимагаєте...

— Зможе чи ні? — Полковник наблизився до Паладіна усім своїм громіздким тілом. Щось змусило того подивитися офіцерові в очі. Він подивився, відвів погляд і сказав:

— Ні.

— Тоді про що ми тепер говоримо? І нащо?

— Не треба, не треба отак вже робити висновки. Muchabola¹. Чи ви вважаєте, що нам із вами тепер не потрібна спільна позиція, не потрібна співпраця?

Той не відповів. Навіть не дослухав. Різко повернувся і рушив до свого «Volvo». Паладин ще деякий час дивився на його затягнуту в камуфляж спину. Потім знизав плечима і витягнув із футляра люльку. Перед тим, як скласти звіт про цю безглузду розмову, йому треба було зняти напруження.

«Все це неправильно, — сказав собі Паладин Храму. — Проти логіки і праведних знань. Сили хаосу рушили у контр-наступ, і світ знову змінюється».

Він набив чубук чорним тютюном і запалив люльку. Його мозок вимагав димової гіркоти, смоляно-медового присмаку під язиком. Того надсвітового відчуття, яке може дати лише струмінь теплового тютюнового диму. А ще треба було вигнати з горла вологу. Хмарну вологу, котрою цього ранку неблаганно просякло гірське повітря...

¹ *Надто товсто* — більярдний термін (ісп.).

Частина I
ПРИХІД М'ЯСОЇДНИХ СЛОНІВ

1

«Ты, Валерка, не балуй, а то слон откусит ногу!» — жартував батько Валерія Мітелика, коли той був малим. Завдяки батьковій схильності до гумору Мітелик-молодший з дитинства уявляв слонів хижими і небезпечними істотами. Він хнюпився і кусав губи, якщо на коробці з цукерками чи мармеладом помічав слоника. Від цукерок з такої коробки Валерик відмовлявся принципово. Навіть якщо вони були шоколадними з вишневим лікером. Він роздер на шматки усі ті сторінки зі збірки ілюстрованих індійських казок, де знайшов хоча б найменше зображення південного родича мамонта.

Слони приходили до нього у нічних жахіттях, хитаючи закривавленими іклами та шалапутними хоботами. Він зненавдив слонів задовго до першого відвідування зоопарку. І вже після відвідин зоопарку добрі люди пояснили малому, що слово «балуй» римується зовсім не з «ногою». Після цього відразу Мітелика-молодшого до слонів загострилася.

Батько Валерика був радянським підполковником-артилеристом. У сімдесятих роках військові, що приїжджали

до прикарпатських містечок з гарнізонів Угорщини, Чехії і Східної Німеччини, називали своїх спадкоємців переважно Вікторами, Валеріями, Максами. Іменами чоловіків старіючої імперії, але з міжнародним присмаком і жорсткими римськими приголосними. Називали вперто і наступально. Своїм спадкоємцям вони бажали лише військової кар'єри. Прогнозованої, з багаторічною закордонною службою і подвійними офіцерськими окладами.

Але Валерикові не судилося стати військовим. Він був хворобливим хлопцем і в школі його хронічно звільняли від фізкультури. Батько, щоправда, не полишав сподіватися, що його син з часом переросте усі свої бронхіти і тонзиліти. А потім стане взірцевим курсантом Хмельницького вищого артилерійського училища. Сподівання не справдилися. Коли Валерик увійшов у вік бадьорого переростання дитячих патологій, старіюча імперія несподівано впала у кому і офіцерські погони перестали бути твердою сходинкою до Східної Європи, гарантованого житла і кар'єрної величі.

Батько за одне літо дев'яносто першого втратив упевнені лінії військової виправки. Після розпаду СРСР він почав невмотивовано замислюватися, перейшов на кольорові сорти горілки і кількома бридкими істериками змусив дружину замінити золоті коронки на порцелянові. Тепер він часто повторював фразу, почуту в американському фільмі з участю Робіна Вільямса: «Если люди начинают мочиться на книжный магазин, значит, мир движется к общественному упадку».

Мітелик-молодший з цим апокаліптичним висновком не погоджувався. Світ здавався йому свіжим і корисним для